

MARELLE BOERSMA

Vals alarm

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Vandaag

Mijn lichaam schuift langzaam naar beneden, terwijl elk beeld in mijn hoofd vervaagt. Vochtig zand schuurt langs mijn wang, en een nat blad blijft plakken aan mijn mond. Ik spuug. Als ik me probeer op te duwen, blijken mijn benen te zwaar te zijn en niet gemaakt om mijn gewicht te dragen.

Ik sla om me heen tegen alles wat ik naast me voel. Hard en totaal ongecontroleerd. Alles doet zeer, maar ik stop niet. Ik wil beuken op een lijf dat ik ooit liefhad. Hij is slecht, zo in en in slecht. Het ergste is dat ik hem nooit heb doorzien. Kapot moet hij. Dood, wat mij betreft. Wat maakt het uit als deze man er niet meer is. Er is niets aan hem verloren. Hij moet van mijn liefste bezit afblijven.

‘Nooit, nee nooit zal jij haar krijgen. Ik vermoord je! Hoor je me? Je bent niet veilig meer.’ Ik gil het uit, maar kan mijn eigen stem nauwelijks onderscheiden.

Hoor ik nu een deur opengaan? Ik probeer mijn hoofd op te tillen, maar mijn hersens tollen in het rond. Ik graai om me heen en voel dat er iets scherp in de palm van mijn hand gedreven wordt. Waanzin neemt het over. De

pijn schreeuw ik naar buiten. Ik grijp de pin en trek hem uit mijn hand. Het is een openbaring dat mijn lichamelijke pijn zomaar te dragen valt en in niets vergelijkbaar is met de kramp die op een lege plek in mijn borst zit. Ooit zat daar een gevoel dat diep bonzend verlangen op kon wekken. Nu is er niets.

Met de pin in mijn hand sla ik opnieuw om me heen. Ik raak verward in de struiken die langs de vochtige stenen van het grachtenpand omhoog klimmen. De stengels houden me tegen en beperken mijn bewegingen.

‘Laat me los,’ roep ik, terwijl ik me steeds machtelozer voel tegenover alles wat met Roderick te maken heeft. Ik probeer me te bevrijden, maar mijn spieren gehoorzamen niet. Al kronkelend langs de muur houd ik angstvallig de afgrond van de gracht in de gaten. Daarbeneden is het koud, vies en vooral donker. De opstijgende geur van mos en rottende bladeren belooft geen welkome opvang. Als ik mijn ogen sluit begint alles om me heen te draaien. Donkere sluiers wentelen mee en bedekken bekende contouren. Er lijkt zelfs een bekende stem te klinken. Donkere ogen die me aankijken.

‘Roderick?’

‘Ga weg. Maak dat je wegkomt.’ Een fluis-
tering vanuit de diepte.

Weggaan? Nooit. Mijn ogen trachten weer
beelden op te vangen. Die smeerlap staat vast
minachtend op me neer te kijken. Ik ken die
blik. Altijd als ik beurs geslagen op de grond
lag, bleef hij staan kijken. De vuilak!

Mijn hand schiet los uit de beklemmende
greep van de klimop. De scherpe pin duw ik
met kracht naar voren. Iets zachts vangt hem
op. Nog een keer. Keer op keer steek ik toe.

‘Je hebt het verdiend.’

Is dat hese gefluister mijn stem? De woede
zakt weg, tot ik me niet meer voor kan stellen
dat de hitte me zo heeft beïnvloed. De neiging
om hem nog vaker te steken is op slag ver-
dwenen. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht
in een poging me te verbergen voor zijn ogen.
Hij hoeft niet te zien dat ik huil.

Het is opeens stil. Er is helemaal niemand
om me heen, alleen die irritante nevels blij-
ven hangen. Ik probeer ze weg te slaan, maar
ze zijn taai en hardnekkig. Was het echt Rode-
rick of slechts een spookbeeld? Het maakt me
allemaal niet meer uit. Ik ben moe van het
vechten tegen al het onrecht dat me is aange-
daan. Niemand wil luisteren. Niemand helpt

me. Het is alsof de hele wereld tegen me is, met Roderick als boze aanvoerder. Het gevecht is nu geleverd, en ik mag eindelijk uitrusten en de vermoeidheid toelaten.

Mijn hoofd legt zich neer op de kussens van mijn armen. Eindelijk rust. Ik zak weg op de zachtheid die mijn eigen lichaam me biedt.

Slechts vaag registreer ik dat iemand me onder mijn oksels pakt, me overeind trekt en me vervolgens meesleept. Er komt geen enkele reactie op mijn 'laat me los.' Mijn voeten kunnen geen houvast vinden. Steeds die harde grond die onder me door blijft bewegen.

Eindelijk mag ik weer liggen. Waar ben ik? Het maakt me eigenlijk niet uit. Ik wil alleen maar slapen. Met rust gelaten worden. Te moe.

Dan zijn er handen die aan mijn kleding trekken.

'Laat me. Wat wil je?'

Het antwoord komt in de vorm van grijpende vingers op plekken die van mij alleen zijn. Ze zijn als lastige insecten in de zomer. Wegslaan helpt niet, ze blijven terugkeren. Ik sluit mijn ogen en verdwijn. Dezelfde stilte die ik in de afgelopen maanden zo vervloekt heb, vangt me nu op.

1 Later

Mijn ogen weigeren dienst. Het enige dat ik registreer is kou. Een vochtige kou, die zich in mijn botten vastgezet heeft. Mijn vingers zoeken om me heen. Mijn dekbed is echter spoorloos.

Als ik mijn hoofd op wil tillen, wordt die door duizenden spijkers op de grond vastgepind in een staccato ritme dat me doet denken aan de houseparty's die ik vroeger met Ilse heb bezocht. Mijn hoofd staat nu niet naar feesten.

Het lukt me eindelijk om een van mijn ogen open te krijgen, de wimpers van mijn andere oog zijn hardnekkiger. Wat is er gebeurd? Het vroege ochtendlicht is schel, ondanks de dikke bewolking die ik boven me zie hangen. Wolken? Waar ben ik?

Een eerste blik naar mijn omgeving geeft de harde werkelijkheid weer: ik lig in een soort park dat ik niet direct herken. Het gras om me heen is bedekt met een deken van

druppels, waarin het licht zacht glinstert. Een struik belemmert verder zicht, zodat ik mezelf omhoog moet tillen. De pijn ontwaakt samen met mij. Mijn lichaam huilt. Er zitten rauwe schaafplekken op mijn benen. Vol vuil. Tussen mijn benen voel ik een schrijnende pijn. De droge resten van wat eens een tong was, beginnen nu een smaak af te geven die ik in de afgelopen maanden al te vaak heb geproefd.

Ik kruip in elkaar om de kou en pijn minder ruimte te geven en trek de restanten van mijn kleding over mijn lichaam. Tussen de takken door zie ik de gracht die er net zo vies bruin uitziet als ik me voel. Ik wil niet denken aan de dingen die gebeurd zijn, hoewel de herinneringen onherroepelijk terugkomen. Zijn handen. De kracht waar ik niet tegenop kon. Mijn onmacht om hem tegen te houden. De stilte die me hielp. Nu schreeuwt alles in mij. Pijn, vuil en herinneringen die ik niet wil toelaten. Mannen zijn beesten.

Dan zie ik mijn handen; bedekt met bruine korsten. Is dat bloed? Ook de mouwen van mijn blouse zijn bedekt met grote rode vlekken. Ik zie een wond in de palm van mijn hand die weer begint te bloeden nu ik hem

beweeg. Heb ik zoveel bloed verloren?

Behoedzaam, om de stekende messen in mijn lichaam zo min mogelijk kans te geven, ga ik staan. De wereld laat ik tot stilstand komen door me langdurig vast te grijpen aan de stam van een nabije boom. Als dat gelukt is, merk ik dat ik nog slechts een van mijn schoenen aanheb. In de struik die mij de afgelopen uren gezelschap heeft gehouden hangt een vochtig vod. Mijn jas.

‘Rustig bewegen,’ fluister ik mezelf toe, terwijl in mijn lichaam alle protestacties worden gevoerd die het maar kan bedenken.

Als ik mijn jas aanheb richt ik me op. Waar is mijn andere rode pump? Als ik de bosjes in de omgeving heb nagezocht en niets heb gevonden, kan ik het niet meer interessant vinden. Een schoen minder in mijn leven, ik heb al zoveel verloren. Ik moet naar huis. Douchen en huilen, hoewel ik niet weet of dat laatste gaat lukken. Rechtop en met de wie doet-mij-iets blik strak op mijn gezicht geplakt, loop ik naar de weg langs het park. Ik heb het zo koud dat ik het rillen van mijn lichaam nauwelijks kan onderdrukken.

Onderweg naar mijn flatje kom ik slechts een paar mensen tegen. Hun afkeurende blik

beantwoord ik met een hautain knikje. Zak toch in de stront, denk ik er steeds bij, terwijl ik de ongelijke tred van mijn blote en mijn beschoende voet probeer te verbergen.

Eindelijk ben ik bij de ingang van mijn flat. Zelfs de prikkelende urinelucht verwelkom ik met een immense opluchting. Ik ben bijna thuis. Dan kan ik de deur achter me dichtdoen en me afsluiten van alles wat mij zo intens kwetst. Waarom ziet niemand dat me onrecht wordt aangedaan?

Ik werp een blik onder de trap en zie opgelucht dat de portier niet aanwezig is. Als ik op de lift sta te wachten, zakken mijn schouders naar beneden, terwijl ik ertussen kruip en de ellende toelaat. De hooghartigheid is niet meer nodig. Ik ben er bijna. Rillend hup ik van de ene op de andere voet. De kou die mijn blote voet zowat gevoelloos heeft gemaakt is zelfs in de hal van mijn flat aanwezig. Waar blijft de lift? Welke idioot houdt op dit vroege tijdstip de lift bezet?

Dan zie ik het licht van de liftruimte door de spleet van de deur schijnen. Ik doe een stap naar voren. Bijna thuis. Terwijl de liftdeuren schokkerig openschuiven zie ik iemand staan. In een reflex stap ik achteruit. Het

helpt echter niets. De bruine ogen nemen me in detail op en glijden vanaf mijn gezicht naar beneden. Ze tasten elke centimeter van mijn vervuilde lijf af.

Mijn ogen vluchten naar de grond.

‘Dag schone Janna.’ Dan loopt hij langs me heen, met jaloersmakend stevige passen, naar zijn eigen ruimte onder de trap.

Ik schiet de lift in en wacht trillend tot de deuren zich zullen sluiten.

2

Het water klettert op mijn hoofd. Met mijn ogen gesloten voel ik hoe mijn afgekoelde lijf de warmte opslurpt en het vuil van de afgelopen nacht loslaat. Binnen in mij ligt echter een brok verdriet waardoor mijn longen nauwelijks nog ruimte hebben. Hoe ben ik in dat park terechtgekomen? Wat is er allemaal gebeurd in de tijd die ergens in een zwart gat van mijn geheugen terecht is gekomen? Ik herinner me alleen nog vaag dat ik oneindig kwaad was. Dat ik geslagen heb. Zo hard als ik maar kon. De man die daarna kwam wil ik alleen maar vergeten.